

volt, még közel sem volt kész. Csak egyben volt. A budai premierre kétszer annyian jöttek, mint ahány ember a vári terembe befért, még a színpadon is ültek. Amikor befejeztem — igazából nem is fejeztem be, csak elhalkultam, abbamaradtam, csak megszűntem, nem is volt pont a végén, csak a csönd. Eloltottam a gyertyát, és csak néztem a szállongó füstbe, mint régen, az Andrássy úti presszóban. És hosszú volt a csönd a taps előtt. — Itt vagy, Jancsi? Hallottad? — gondoltam, és nem tudtam örülni. Üres voltam és szomorú.

Mostanában egyre többet várok. És alig múlik el nap, hogy ne gondolnék rá. — Hiszek az örök életben — mondta egyszer. Én is. Talán még találkozunk...

PILINSZKY JÁNOS

Amiként kezdtem

(Variáns)

A vers első, letisztázott fogalmazványa, 1971-ből. (Hagyatéki jelzetszáma: MTA K, Ms 5932/9.)

*Amiként kezdtem, végig az maradtam.
Ahogyan kezdtem, mindvégig azt csinálom.
Mint a fegyenc, ki visszatérve
falujába, továbbra is csak hallgat,
szótlatlanul ül pohár bora előtt.*

*Ismerem Jézus éjszakáit,
s a bal lator istentelen magányát.
A jótett szelíd mezejét, s a merénylő
csonkán maradt, üszkös kezét a tett után.*

*És ismerem a bárány vesztét,
úgyis, mint aki veszkődve topog
halálos esése előtt,
és úgyis, mint aki késével
a meleg belsőt keresi.*